

NIEUWE AVONTUREN

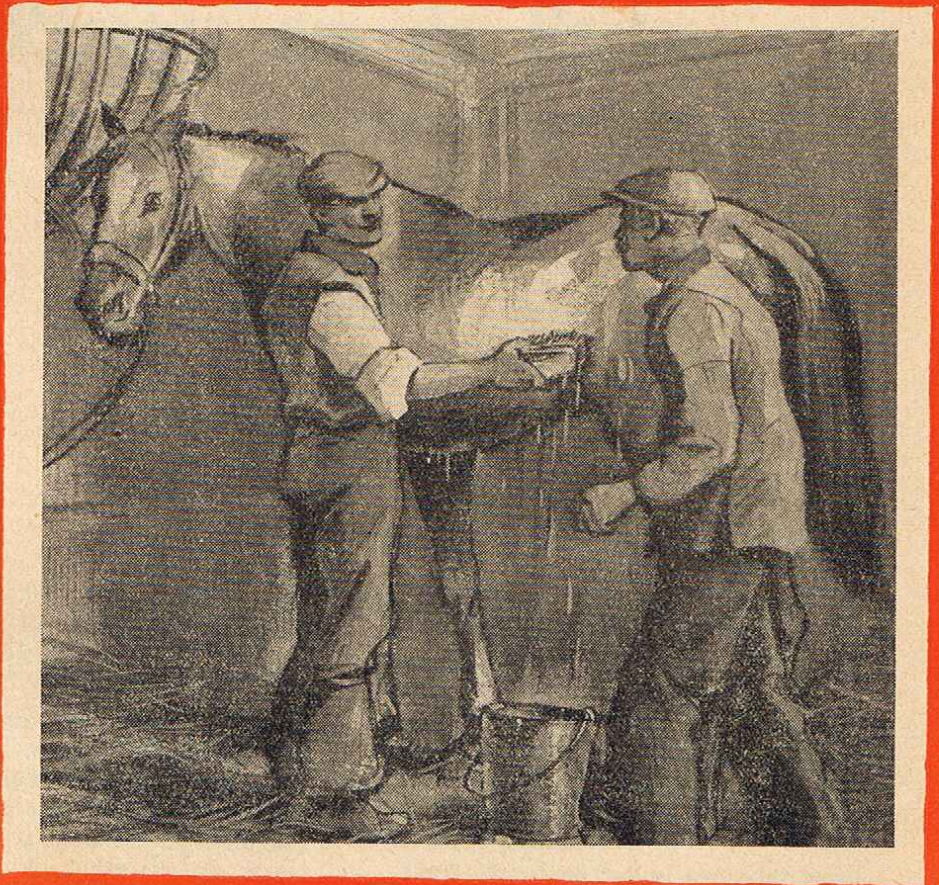
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Rumoer om de Derby

Nr 2098

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Rumoer om de Derby

HOOFDSTUK I.

MORNING STAR

Lord William Aberdeen en zijn vriend secretaris Charles Brand zaten in de grote conversatiezaal van de Windsor-Club en rookten zwigend een sigaret.

Er waren niet veel leden, en die er waren spraken over niets anders dan over de wereldpolitiek, de kwestie van het communistische China, de koude oorlog en de pogingen om daaraan een einde te maken en andere zaken, waarvan de beide heren die dag al meer dan

genoeg hadden vernomen naar hun zin.

Zij waren bij de haard gaan zitten, eenvoudig omdat zij dit eenmaal gewoon waren, en deden het nu ook, hoewel de haard geen warmte gaf, want het was midden in de lente en sedert enige weken verspreidde het grote vuur van houtblokken zijn warmte niet meer door het grote vertrek.

Lord Aberdeen had al een paar maal op zijn horloge gekeken en nu en dan

discreet zijn aristocratische hand voor de mond gebracht, een onbedriegelijk teken, dat hij zich tamelijk verveelde.

Zijn vriend Brand had reeds enige malen gepoogd zijn aandacht voor een of ander onderwerp op te wekken, maar hij was er niet in geslaagd en hij zag reeds het ogenblik aanbreken, dat de ander zou opstaan en naar zijn huis in de Cromwellstreet gaan, om daar in de rookkamer een partij schaak met hem te spelen, of ongestoord wat te kunnen praten.

Maar juist op dat moment kwam er een rijk gegaloneerde bediende binnen met een presenteerblad in de hand, waarop een telegram lag.

De man keek eens rond en kreeg toen Lord William Aberdeen, de Vice-President, in het oog.

Hij trad snel op hem toe en bleef in eerbiedige houding staan.

Met een onverschillig gebaar nam Lord Aberdeen het telegram van het presenteerblad en vroeg:

— Antwoord?

— Neen, Mylord!

— Het is goed!

De bediende verwijderde zich. Lord Aberdeen maakte het couvert open, klaarblijkelijk zonder enige belangstelling.

Maar hij had er nog nauwelijks een paar woorden van gelezen, of hij kwam langzaam in zijn stoel overeind en fronsde de wenkbrauwen.

Toen liet hij de hand met het telegram er in op de knieën rusten.

— Iets ernstig? vroeg zijn vriend, Charles Brand.

— Morning Star is gestolen!

— Wat zeg je daar? riep Brand ont-hutst uit. Dat prachtige dier, waarvan je beschermeling, Douglas Morehead, zoveel verwachtte?

— Ja, daar heb je het telegram, waarin hij het mij zelf meedeelt.

Hij reikte de jonge man, wiens blauwe ogen een verschrikte uitdrukking had-

den gekregen, het telegram toe en deze las het volgende:

Morning Star in de afgelopen nacht uit de box gestolen.

Gevoel mij zeer teneer geslagen. Zou ik op uw zeer gewaardeerde hulp mogen rekenen?

Douglas Morehead

Lord Aberdeen was reeds opgestaan en zei:

— Het spreekt vanzelf, dat wij er heen gaan.

De beide heren begaven zich naar de deur van de grote conversatiezaal en onderweg zei Lord Aberdeen nog:

— Het spijt mij meer dan ik je zeggen kan, dat Douglas dit ongeluk heeft getroffen, want een ongeluk is het! De merrie beloofde bijzonder veel. Niet alleen had het dier op de wedrennen een goede kans op de overwinning, maar het had ook als fokmerrie buitengewone hoedanigheden!

— Maar dat men een renpaard steelt! riep Brand uit. Mij dunkt dat zo 'n dier onmiddellijk herkend en weer aan zijn eigenaar teruggegeven wordt.

— Dat gaat alleen op in geval het paard reeds algemene bekendheid heeft en enige malen gelopen heeft, en dat is niet het geval met Morning Star. De merrie is nog nooit buiten het oefenveld geweest, en alleen intieme vrienden van Douglas weten dat het paard bijzonder snel is.

— Nu, ik begrijp van de gehele zaak niet veel! hernam Brand hoofdschuddend. Hoe is het mogelijk, dat men een paard kan stelen, zonder dat het gemerkt wordt?

— Dat zullen wij daarginds wel zien!

De twee heren hadden nu de vestibule bereikt, en dadelijk kwam een bediende met hun overjas aanlopen.

Het clubgebouw bevond zich in de Oxfordstreet en de taxi, welke Brand had aangeroepen, bracht hen binnen tien

minuten tot voor de deur van het fraaie huis in de Cromwellstreet.

De beide mannen stapten uit en Brand betaalde de chauffeur, terwijl Lord Aberdeen de voordeur reeds opende en binnen stapte.

Hij ging aanstonds op de huistelefoon toe en belde zijn chauffeur, James Henderson op.

Hij gaf hem instructies, om zo spoedig mogelijk met de grote, snelle reisauto voor te komen en voor zich zelf enige bagage in te pakken, daar het wel mogelijk kon zijn, dat hij enige dagen van huis zou blijven.

Vervolgens begonnen de beide heren in hun slaapkamers, die met een tussendeur met elkander in verbinding stonden, hun eigen goed in te pakken.

Juist toen zij gereed waren om te vertrekken, kwam een grote, grijsgelakte auto voor de deur van het huis aanrijden.

Achter het stuurwiel zat een reusachtig gebouwd man.

Dat was de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, tevens de onafscheidelijke metgezel van John Raffles die hem reeds bij menige gevaarvolle onderneming terzijde had gestaan.

Hij droeg een eenvoudige uniform, die zijn herculische gestalte op het voordeeligst deed uitkomen.

Naast hem op de bank stond een klein valies, hetwelk zijn reisbehoeften bevatte.

Hij sprong van zijn zetel, sprak enige woorden met de kamerbediende, Gaston geheten, en kwam toen het huis binnen, om de zware valiezen in de auto te laden.

Raffles en Charles Brand hadden hun reisjassen aangeschoten en namen plaats in de grote wagen, terwijl de valiezen achterin een plaats vonden.

— Waarheen is de reis, Mylord? vroeg Henderson, toen alles gereed was.

— Naar Watford, James. Je kent immers het landgoed van Sir Douglas Morehead?

— Loberty-Hall, zeker Mylord, ik ken de weg nog wel!

— Je kunt snel rijden, maar ik sta er volstrekt niet op, dat je tracht de weg vlugger af te leggen dan een trein het doet! zei Raffles glimlachend.

— Ik zal mijn best doen, Mylord! zei Henderson.

De reus nam achter het stuurwiel plaats, Raffles en Brand wierpen Gaston een vriendelijke blik tot afscheid toe en de auto stooft weg.

Het was een prachtige dag, en als uitgezocht om een lange autorit te maken.

Binnen een half uur had Henderson de grens van de stad weten te bereiken, maar Raffles had herhaaldelijk afkeurend het hoofd geschud, omdat zijn chauffeur heel wat harder reed dan eigenlijk was overeen te brengen met de veiligheid en met de voorschriften van de politie.

Maar eenmaal op de brede straatweg naar Watford aangekomen, haalde Henderson met een ruk de gangwissel over en als het ware met een sprong stormde de grote toerwagen vooruit.

Vele tientallen mijlen achtereen liep de spoorweg naar Watford evenwijdig met de straatweg, op een afstand, die nooit groter was dan omstreeks vijftien meter.

Terhoogte van Edgware, omstreeks halverwege de gehele afstand, reed Henderson een trein achterop.

Maar hij was een gehoorzaam dienaar; Lord Aberdeen had hem gezegd, dat hij niet sneller behoefde te rijden dan een spoortrein, en daarom bleef hij alleen maar trouw aan de voortijlende trein hangen, met de hardnekkigheid van een bulldog.

Nu en dan moest hij noodgedwongen de vaart wel wat minderen, als hem een voertuig tegemoet reed, of wanneer hij een hoogbeladen boerenkar moest passeren, maar die achterstand haalde hij spoedig weer in.

Geruime tijd hadden de twee vrienden naast elkander gezeten, genietend van het schone schouwspel, hetwelk deze streek van Engeland in alle jaargetijden oplevert, maar meer in het bijzonder in de lente.

Maar nu begon Brand:

— Ik ben eigenlijk niet geheel en al op de hoogte van de geschiedenis van dat renpaard. Hoe zit het daar eigenlijk mee?

— Het is eenvoudig, mijn jongen! Enige jaren geleden reisde ik door Marokko. Jij was toen op een rondreis door Engeland voor mij, om gegevens te verzamelen voor het bekende doel!

— Ja, Edward, het doel dat alle Londenaren kennen: Liefdadigheid op grote schaal, zei Brand terwijl hij Raffles bewogen de hand drukte.

— Ik kwam ook aan het hof, als men het nog zo noemen mag, van de Sultan, die mij vriendelijk ontving, en daar was ik getuige van een schitterende Fantasia, die ter mijner eer gegeven werd. Na die Fantasia had er een wedren plaats en daarbij viel mij aanstonds een zeer schone hengst op, van het zuiverste wit, geen volbloed Arabier, maar een kruising van een Barbarier en een Engelse hunter. Het dier vertoonde echter in hoofdzaak alle kenmerken van het Arabische ras, een fijn droog hoofd, kleine oren, een hoog kruis, dunne en gespierde benen en een hoog ingezette bijzonder lange staart. Het dier had echter niet de smalle borst van de Arabieren, en ook niet de ingezonken rug, maar daarentegen een verbazend ontwikkelde borstkas en de meer gestrekte rug van het Engelse jachtpaard.

— Maar ik geloof dat je me daar een beschrijving geeft van « Soliman », je eigen prachtige hengst, Edward!

— Zo is het ook, Charles! antwoordde Raffles glimlachend. Het dier liep zo verbazend hard, dat het alle andere paarden ver achter zich liet, en toen ik er na de wedren op toetrad en het dier streelde, voelde ik geen druppeltje zweet, de adem ging bijna regelmatig en de hartslag was volkomen normaal; het paard had zich dus blijkbaar volstrekt niet ingespannen. Nu, je weet, of je herinnert je misschien, dat ik het dier gekocht heb, al ging dat niet zonder moeite. Het was niet alleen een prachtig paard, maar ik begreep dadelijk van welke grote waarde het als dek-hengst zou zijn, en wat er volgde maakte mijn verwachting niet beschaamd!

— Dus Morning Star is een dochter van Soliman?

— Een kleindochter! De merrie is pas anderhalf jaar, maar als niet alle voortekenen bedriegen, dan zal zij een der beste nakomelingen van mijn prachtige schimmelhengst blijken te zijn!

— En heb je dat paard aan Douglas Morehead ten geschenke gegeven?

— Dat was oorspronkelijk mijn plan, maar hij wilde het volstrekt van mij kopen en ik heb hem natuurlijk niet willen grieven door hem het paard als een geschenk op te dringen, als hij het liever kocht; hij heeft er vijfhonderd pond voor betaald, toen het dier zes maanden was, en ik weet nu wel dat hij er een koopje aan had!

— Was hij van plan met het dier uit te komen op de Derby van dit jaar?

— Dat weet ik niet zeker, ik geloof het echter wel! Ik heb Douglas in enige maanden niet gesproken. Wij zullen dat alles wel vernemen, zodra wij daarginds zijn.

HOOFDSTUK II.

EEN MERKWAARDIGE DIEFSTAL

De auto was omstreeks half vier uit Londen vertrokken, en het was nog geen volle vijf uur, toen zij met een meesterlijke zwaai de oprijlaan inreed, die naar het terras van « Loberty-Hall » leidde.

Het was een fraaie, oude bezitting, en men kon duidelijk zien, dat het huis en het park lange tijd verwaarloosd waren geweest, maar dat nu een krachtige hand had ingegrepen, die geleidelijk verbeteringen had aangebracht.

Het huis lag ongeveer zestig meter van de rijweg, te midden van een zeer fraai park met eeuwenoude bomen.

Links lag een moderne garage, rechts bevonden zich de stallen.

En achter het huis strekten zich onafzienbaar de weelderige akkers en de bossen uit, die tot het landgoed behoorden.

De auto stond nog niet geheel en al stil, of boven aan het terras vloog de voordeur open, en een krachtig gebouwde, jonge man, omstreeks dertig jaar oud, met een door de zon gebruind gelaat en handen, die van werken getuigden, stormde de treden af, om zijn gasten te begroeten.

Hij zag er opgewonden uit, toen hij zei:

— Ik dank u van harte, Mylord, dat gij zo spoedig gehoor hebt gegeven aan mijn verzoek, ofschoon ik, eerlijk gezegd, er wel enigszins op gerekend had! Vindt u dat ik onbescheiden ben geweest?

— Volstrekt niet, mijn waarde Douglas! Wat betekent vriendschap, als de een van de ander niet eens zulk een klein offer zou mogen vergen? Maar zeg mij eens spoedig of gij reeds iets van het paard gehoord hebt?

— Niets, Mylord, het is verdwenen, alsof het nooit bestaan had!

De twee mannen stapten nu uit, en terwijl Henderson de auto naar de garage reed, bestegen zij het terras en traden de ruime hal van het grote landhuis binnen, waar het schemerachtig licht binnenviel door de grote, verweerde ruiten van de hoog aangebrachte ramen.

Tegenover de deur bevond zich een brede trap, die op een gaanderij uitkwam, welke aan drie zijden om de vestibule heenliep.

Men vond er geen overvloedige, weelderige meubelen, niets dan het volstrekt noodzakelijke, en ook bleek het al spoedig, dat Douglas er geen groot aantal bedienden op na hield, want hij bracht zijn gasten zelf naar hun kamer, waar zij zich wat verfrissen konden.

— Gij kent het huis nog wel, Mylord? Ik wacht u met een glas goede sherry in de blauwe kamer, daar kunnen wij dan eens over deze zaak spreken, die mij zo na aan het hart ligt.

Raffles en Brand ontdeden zich van hun reiskleren, openden hun valiezen, die door Henderson waren boven gebracht en staken zich in rok,

Een half uur later zaten de beide vrienden tegenover Douglas in de blauwe kamer, zo genoemd, omdat de wanden bespannen waren met fraaie gobelins, waarin blauw de hoofdtoon vormde.

— En steek nu maar eens van wal, mijn waarde Douglas! moedigde Raffles de jonge man aan, op wiens gelaat een bezorgde uitdrukking lag.

— Laat ik beginnen u te zeggen, dat Morning Star voor mij van zeer grote waarde was geworden, aldus begon Morehead. Niet alleen verwachtte ik van het dier veel als renpaard, maar ook als fokmerrie had het mij zeer veel geld op kunnen leveren, en ik begrijp nu wel, dat gij mij het paard even goed ten geschenke had kunnen geven, als er het belachelijke bedrag van vijf honderd pond voor aan te nemen!

— Daarover spreken wij nu niet, Douglas! viel Raffles hem in de rede.

— Ik weet niet of ik het u heb medegedeeld, maar het was mijn voornemen met Morning Star aan de Derby deel te nemen.

— Hebt u haar al in een wedstrijd van minder betekenis laten uitkomen?

— Neen, Mylord! dat deed ik nog niet, maar ik had het paard over drie weken willen laten lopen in de grote Steeple Chase van Watford!

Hij zweeg even, keek bedenkelijk uit het raam en vervolgde:

— Ik kreeg de indruk, dat het paard iedere dag beter werd! Ik had gezorgd voor een uitstekende jockey, een knaap van vijftien jaren, maar van het echte ras en met grote liefde voor paarden, en ik verzorgde het beest zo goed ik maar kon!

Weer wachtte hij even en scheen te aarzelen.

Een warme gloed was in zijn wangen opgestegen, toen hij eindelijk voortging:

— Ik voel wel, Mylord, dat ik u niet ten volle zal kunnen doen begrijpen, wat het verlies van Morning Star voor mij betekent, wanneer ik u niet de gehele waarheid zeg! Ik loop met trouw-

plannen rond! Ik heb mijn hart verloren aan een allerliefst meisje, dat maar één gebrek heeft! Zij heeft een schatrijke vader, een man, die zo uit een comédie van Victorien Sardou schijnt te zijn weggelopen, en die een dure eed heeft gezworen, dat hij zijn kind alleen maar wegschenkt aan een rijk, of althans een zeer welgesteld man, en gij kunt beter dan wie ook weten, dat het met mijn financiën nog altijd niet bijzonder fraai gesteld is!

— Maar gij werkt als een paard! riep Charles Brand verontwaardigd uit.

— En ik weet ook zeker, mijnheer Brand, dat ik over tien, vijftien jaar, er boven op zal zijn, maar om zo lang te moeten wachten, is wel wat hard; ik ben dertig jaar, mijn meisje is vier-entwintig!

— Hoe heet die wonderlijke ouderwetse snoeshaan? vroeg Raffles.

— Thomas Cromarty! Hij heeft een buitengewoon uitgestrekt landgoed, omstreeks anderhalf uur hier vandaan, de kant uit van Harrow en hij is bovendien nog zeer rijk door enige erfenissen en door zijn handel gedurende de oorlog.

— En het meisje? ging Raffles voort.

— Wel, Mylord, ik ben er zeker van dat zij zeer veel van mij houdt, maar Clare houdt ook heel veel van haar vader, ofschoon ik mij dat volstrekt niet kan begrijpen, en zij doet al het mogelijke om ons met elkander te verzoenen.

— Jawel, men noemt dat, als ik mij niet vergis: de geit en de kool sparen, ging Raffles kalm voort. Vergeef mij, wanneer ik deze term gebruik, mijn waarde Douglas, maar ik geloof wel, dat we hier met zulk een geval te doen hebben! Clare Cromarty denkt er waarschijnlijk niet aan er met u van door te gaan, zoals dat in de ouderwetse drama's gebeurde en nu smeekt zij iedere dag haar onverbiddelijke vader, zijn standpunt te laten varen en er een weinig menselijker begrippen op na te houden.

— Ik houd werkelijk heel veel van haar, Mylord! zei Douglas op zachte toon.

— En ik laat dan ook dadelijk alle spot varen, waarde Douglas, zei Raffles. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik hier voor een psychologisch raadsel sta, dat vooral in deze tijd onoplosbaar schijnt! Maar ik begin nu, geloof ik, te begrijpen waar de schoen wringt! Gij hoopte, dat het paard u een flink bedrag zou inbrengen, hetwelk gij dan weer zoudt kunnen besteden aan tal van verbeteringen in uw landgoed, zodat het binnen korte tijd weer even veel zou opbrengen als vroeger. Maar ga nu verder en vertel ons op welke wijze Morning Star verdwenen is!

— Het is vannacht gebeurd, Mylord, zoals ik u seinde. Pat Merrybone, mijn jockey, zou vanochtend vroeg komen, om het paard, zoals hij gewoon is, af te rijden. Toen hij de box van Morning Star wilde binnentreden, vond hij de deur van de stal open en Jim Baker, mijn stalknecht, lag bewusteloos op zijn rug; Morning Star was uit de box verdwenen!

— Wat hebt u toen gedaan? vroeg Raffles.

— Ik heb dadelijk om onze dokter getelefoneerd, die naar Baker omzag en hem naar zijn kamertje liet brengen, dat op de bovenverdieping van de stal is.

— Is hij al weer bij kennis gekomen?

— Omstreeks twee uur geleden!

— Wat had hij te vertellen?

— Hij zei, dat hij om ongeveer twee uur in de nacht gerucht meende te horen, snel een broek en een buis had aangeschoten en de trap naar de stal was afgesloten, met een stallantaarn in de hand.

Maar hij was nauwelijks beneden, of twee mannen wierpen zich op hem en één hunner drukte hem een doek op neus en mond, waardoor hij dadelijk het bewustzijn verloor. Maar toch had hij nog kunnen zien, dat de beide aanvallers groot en breed geschouderd waren. Zij

hadden hun gelaat onkenbaar gemaakt, door een zakdoek voor het benedengedeelte van hun gezicht te binden!

— Stonden er nog meer paarden in de stal?

— Nog drie; mijn eigen rijpaard en twee rijtuigpaarden.

— Hebben die in het geheel geen lawaai gemaakt, toen men de stalknecht overweldigde en Morning Star wegleidde?

— Niemand heeft ten minste iets gehoord.

— De stal ligt niet ver van het huis, als ik mij goed herinner?

— Op ongeveer vijftig passen afstand.

— Is het mogelijk, dat daar iets gebeurt, zonder dat men het in het huis hoort?

— Dat is volstrekt niet uitgesloten.

— Heeft men in het geheel geen spoor gevonden? Het gestolen paard moet toch zeker hoofafdrukken hebben gemaakt!

— Zeker heeft men een spoor kunnen volgen; het liep naar een soort loods of schuur, niet ver hier vandaan, en daarna verder naar een brede zijweg. Daar hield het eensklaps op en het spoor van een grote vrachtauto begon daar. Dat heeft men niet verder kunnen volgen dan tot aan de straatweg.

— Een vrachtauto? Maar dan is natuurlijk het paard daarin verder vervoerd! riep Raffles.

— Dat meende de politie hier ter plaatse ook, die ik natuurlijk heb laten halen.

— Als ik het goed onthouden heb, werd de diefstal ongeveer vijf uur nadat hij gepleegd werd, ontdekt? hernam Raffles.

— Ja, niet veel later.

— Maar er verliep natuurlijk vrij geruime tijd, alvorens de politie met haar onderzoek kon beginnen?

— Het was bijna acht uur, toen zij verscheen, en toen moest ik nog alles uitleggen en verklaren. Watford ligt bijna een halfuur met de auto hier vandaan.

— Ja, dan is er een kostbare tijd verloren gegaan, zei Raffles hoofdschuddend. In zes of zeven uren kan men met een vrachtauto een heel eind komen.

— En daarbij komt, dat er nog wel bijna een uur verliep, alvorens wij het hadden kunnen vaststellen!

Raffles zat 'n ogenblik zwijgend voor zich uit te staren en hief toen eensklaps het hoofd weer op.

— Het is altijd zaak, naar de motieven van een misdrijf te zoeken. Vindt men die, dan kan daardoor het onderzoek meestal aanzienlijk bekort worden. Deze diefstal nu zou slechts uit de volgende beweegredenen verklaard kunnen worden, hebzucht of wraak. Laten wij eens met het laatste beginnen, mijn beste Douglas. Geen mens op deze wereld is geheel zonder vijanden. Bedenk u eens goed, kunt gij hier in de buurt een tegenstander hebben, die zijn wraakgevoel zou willen bevredigen, door u een paard afhandig te maken, waarvan hij weet, dat het voor u van grote waarde moet zijn?

Douglas dacht enige tijd na, en toen schudde hij ontkennend het hoofd.

— U zult het misschien pedant vinden, maar ik weet wel bijna zeker, dat ik hier in de streek geen vijanden heb. En dan zou die vijand nog moeten weten hoe snel Morning Star is, en hoe had hij dat moeten ontdekken?

— O, zeg dat niet! zei Charles Brand haastig. Ik herinner mij als de dag van gister, dat Mylord een renpaard bezat, welks uitnemende kwaliteiten hij ook meende voor iedereen verborgen te hebben gehouden, en naderhand bleek het maar al te duidelijk, dat hij zich daarin vergist had!

— Mijnheer Brand heeft gelijk! zei Raffles ernstig. U moet er vooral niet al te vast op rekenen, dat de grote snelheid van uw nieuweling geheim is gebleven. Een staljongen kan zich een woord hebben laten ontvallen; een kenner kan toevallig een blik door een gat van het hoge heg hebben geworpen, die

uw oefenveld omgeeft, juist toen uw jockey bezig was met het paard; de jongen zelf kan zijn mond voorbij hebben gepraat, want alles welbeschouwd, is hij nog maar een kind, en zo zou ik meer redenen kunnen opsommen. Maar als gij zelf verzekert, dat niemand uit vijandschap uw paard kan hebben gestolen, of doen stelen, dan moeten wij wel naar het eerste motief terugkeren. Ook dan zouden wij natuurlijk moeten voorop stellen, dat de dief op de een of andere wijze op de hoogte is van de uitstekende hoedanigheden van « Morning Star ». De politie heeft de omtrek natuurlijk grondig afgezocht?

— Zij is er nog mee bezig, Mylord, zonder enig resultaat. Zij acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk, dat het paard hier in de omstreken gezocht moet worden.

— Zijn er hier op het ogenblik meer renstalbezitters in de buurt? vroeg Brand die met grote aandacht had toegeluisterd.

— Lord Sundringham heeft een paard, maar hij erkent zelf, dat dat al bitter weinig kans heeft. Misschien kent u het dier wel?

— Ik meen mij zo iets te herinneren, zei Raffles glimlachend. Een grote, gevlekte merrie, een zogenaamd koepaard, niet waar?

— Juist, Mylord! Hij wil het dier laten lopen op de aanstaande Derby, maar meer bij wijze van oefening. Hij weet heel goed, dat het een outsider is, met zo goed als geen winstkans.

— Niemand anders?

— Neen, of wacht eens, ja toch, dat had ik bijna vergeten. Mijn nieuwe buurman, Alfred Keystone, heeft niet lang geleden twee paarden uit Parijs laten komen waarvan, hij zich zeer veel voorstelt. Broer en zuster, kleinkinderen van « Miss Grant ».

— Zo, zo? kwam Raffles. Dat is niet mis! Dat renpaard heeft in haar goede tijd menige overwinning behaald, en eigenlijk had ik u te eniger tijd willen

voorstellen « Morning Star » met een kleinzoon van « Miss Grant » te kruisen. Gij noemdet daar zoeven een naam, die ik niet ken. Wie is die Alfred Keystone?

— De merkwaardigste parvenu, die gij u kunt voorstellen, Mylord! antwoordde Douglas met een glimlach. Hij is onmetelijk rijk, in en door de oorlog geworden. Ik weet niet meer precies, waarmede hij al dat geld verdiend heeft; ik geloof met jam, stokvis en gecondenseerde melk. Hoe het ook zij, hij heeft ruim een half jaar geleden, op een kwartier gaans van mijn eigen huis, een prachtig kasteel aangekocht, hetwelk de vorige eigenaar, die, helaas, niet in jam en zovoort had gehandeld, moest verkopen.

— Wel, wel, dat is belangwekkend! meende Raffles. En woont de man daar nu?

— Ja, sedert een half jaar ongeveer. Hij heeft een groot personeel, en sinds drie weken wonen zijn zoon en zijn dochter bij hem. De laatste is juist van een Zwitserse kostschool teruggekeerd.

— Aardig meisje? vroeg Raffles als terloops.

— Zij ziet er niet kwaad uit, een beetje nuffig, eigenwijs en onuitstaanbaar trots op de rijkdom van mijnheer haar papa.

— Gij kent haar dus?

— Volgens het gebruik in Keystone hier een visite komen maken met zijn vrouw. Ik heb die visite natuurlijk beantwoord en toen trof ik daar de jongelui aan. Ik werd uitgenodigd, « sang fassong » zoals de goede man het uitdrukte, met het gevolg, dat ik er nog een paar keren ben geweest. Het kan hier, vooral in het vroege voorjaar, vreselijk vervelend zijn 's avonds, en dan is men blij met wat afleiding, al is zij dan niet van de bovenste plank.

— Dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles glimlachend.

Hij stond op en vervolgde:

— Als u er niets op tegen hebt, mijn waarde Douglas, dan zou ik nu wel eens met eigen ogen de stal willen zien en de plek, waar de diefstal en de worsteling met die ongelukkige stalknecht heeft plaats gevonden.

— Tot uw dienst, Mylord! zei de jonge landeigenaar. Wees dan zo goed, mij te volgen.

De drie mannen verlieten hêt vertrek, gingen door een brede, met blauwe en witte tegels bevloerde gang, en betraden door een achterdeur een groot erf.

Raffles wierp een blik om zich heen en zei goedkeurend:

— Laat mij u even mogen zeggen, waarde vriend, dat hier sedert mijn laatste bezoek al weer heel wat verbeterd en verfraaid is!

De jonge man kreeg een kleur van genoegen en zei:

— Ik dank u voor die woorden, Mylord! En ik hoop, dat ik het landgoed er weer geheel boven op krijg!

Zij liepen nu over het erf en bereikten zo de stal.

Deze had acht boxes, en ten tijde van de oude Morehead hadden daar ook acht paarden gestaan, maar vóór de diefstal waren er maar vier bewoond.

Van twee waren de eigenaardige bovendeuren geopend en in elke opening was een mooie paardenkop verschenen, zodra de stem van Douglas Morehead weerklonk.

De drie mannen traden nu de stal aan de andere zijde binnen, en Douglas begon, terwijl hij op de trap wees, die naar de vliering voerde:

— Daarboven slaapt Baker. Ik vertelde u reeds, dat de arme kerel aan de voet van de trap is overvallen. Daar vonden wij hem ook.

— Bezat hij geen wapens? vroeg Raffles.

— Ik meen dat hij een kleine revolver had. Hij zal niet de tijd gehad hebben zich van het wapen te bedienen.

— Dat laat zich horen. Zouden wij zijn kamertje niet eens kunnen zien?

— Als u dat wenst, zeker, Mylord! antwoordde Douglas, een weinig verbaasd.

De drie mannen beklommen de steele, smalle trap, en kwamen zo op een soort portaal, waarop een deur uitkwam.

Douglas duwde haar open en allen traden binnen.

Zij bevonden zich in een klein, eenvoudig gemeubeld vertrek, met een ijzeren ledikant in een der hoeken.

Daarop lag een man van omstreeks dertig jaar uitgestrekt, met een bleek gelaat, die de binnentredenden verwonderd aanzag.

Douglas Morehead trad op het bed toe en vroeg vriendelijk:

— Hoe gaat het er nu mee, Baker?

— Heel wat beter, mijnheer! antwoordde de man. Morgen hoop ik weer aan het werk te kunnen gaan.

— Overhaast je maar niet! zei Morehead. Dat moet de dokter maar uitmaken. Dit is Lord Aberdeen en dit mijnheer Charles Brand, zijn vriend. Mylord stelt groot belang in de diefstal van Morning Star en wil mij helpen, om het paard terug te vinden.

Baker keek Raffles en Brand beurtelings even aan en zei toen:

— Ik hoop dat Mylord er in zal slagen, dat is alles wat ik zeggen kan.

Raffles had intussen het vertrekje aan een vluchtige inspectie onderworpen en zei nu, zich tot de stalknecht wendend:

— Wij zullen het u niet lastig maken, beste vriend. Ik wens u een spoedige beterschap. A propos, het is jammer, dat u geen gebruik hebt gemaakt van die kleine, maar goede revolver, die ik daar op de tafel zie liggen! Zij is geladen, merk ik. Dat hebt u zeker in de consternatie vergeten.

— Zo is het, Mylord! antwoordde Baker, met een snelle blik naar het wapen. Ik ben in allerijl naar beneden gegaan.

— Dat zullen wij dan ook maar doen, want gij hebt rust nodig!

De twee bezoekers knikten de stalknecht vriendelijk toe, en allen daalden de trap weer af.

Raffles onderzocht de stal nauwkeurig en vroeg op zachte toon aan Morehead:

— Wat ik zeggen wil, er is immers volstrekt niets veranderd aan de dingen hier, van het ogenblik af, dat u de bewusteloze stalknecht vond?

— Geen strootje is verlegd, daarvoor kan ik instaan, Mylord!

— Dank u! antwoordde Raffles kort. Nu, laten wij maar weer naar het huis gaan. Hier valt niets meer te zoeken, naar ik meen.

Zwijgend liepen de drie mannen weer over het paddock en traden het woonhuis binnen.

Daar trad een bediende zijn meester tegemoet met de mededeling, dat de rentmeester er was, die gaarne enige instructies ontving.

— Gij excuseert mij een ogenblik, niet waar? vroeg de jonge hereboer.

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles haastig. Het werk gaat vóór alles. Laat u door ons vooral niet terughouden.

Douglas Morehead verliet het vertrek, waar zij zich bevonden, en de twee vrienden bleven alleen.

Brand trad op Raffles toe en zei op zachte toon:

— Ik kan mij vergissen, maar ik meen iets op je gelaat te lezen, dat spreekt van een spoor! Heb ik mij vergist? Heb je werkelijk reeds iets ontdekt?

— Ontdekt is het woord niet, Charles, maar ik zou toch wel gaarne willen weten, hoe het mogelijk is, dat de dieven de stal zijn binnengekomen, terwijl de sleutel aan de binnenkant van de deur op het slot stak!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES VOLGT EEN SPOOR

Charles Brand staarde Raffles met grote ogen aan en stamelde:

— Wat bedoel je daar mee?

— Niets anders dan ik zeg. Ik vraag mij af, hoe men een stal, of ieder ander vertrek kan binnenkomen, zonder braak wel te verstaan, als er aan de binnenkant een sleutel in het slot steekt!

— Maar dat is jou ook wel eens gelukt! zei Brand op zacht gefluisterde toon.

— Dat is heel wat anders. Ik heb daar zeer bijzondere werktuigen voor. Maar dit slot vertoont zelfs geen krasje! Het is van binnen geopend met de sleutel, die er op past.

— Maar weet je wel tot welke consequenties die opmerking van je leidt? ging Brand aarzelend voort.

— O ja! Er is maar een enkele consequentie! antwoordde Raffles droogjes. En die is, dat de stalknecht de deur voor de dieven geopend heeft! Daarom heeft hij ook « in de haast » zijn geladen revolver op de tafel laten liggen, ofschoon er toch zeker reden in overvloed was, om dat wapen in zijn zak te laten glijden!

— Maar de bewusteloosheid! riep Brand uit, die nog alles behalve overtuigd was.

— Als het anders niets is! zei Raffles minachtend. De man heeft alle verdenking van zich willen afschuiven en daarom zijn medeplichtigen versocht, hem te

bedwelmen. Waarschijnlijk zijn zij daarmede wel wat al te krachtig van leer getrokken, daar zij de kracht van het verdovingsmiddel niet voldoende kenden.

— Maar als Baker werkelijk geholpen heeft bij de diefstal van het paard, dan moeten wij dat werkelijk aan Douglas Morehead mededelen! hernam Brand.

— Daar denk ik niet aan! Hij moet er juist voorlopig buiten blijven om velerlei redenen. Een paar wil ik je er opsommen. Ten eerste zou hij in staat zijn die schurkachtige stalknecht dadelijk te ontslaan, en daar komen wij niet verder mede. Ten tweede hebben wij nog geen bewijzen. En ten derde heeft onze vriend Douglas ons iets medegedeeld omtrent een rijke buurman, dat niet tot dovesmans oren gezegd is! Je begrijpt zeker wel wat ik bedoel.

— O ja, ik begrijp het heel goed! zei Brand.

— Ik acht de mogelijkheid niet buitengesloten, dat wij hier twee vliegen in een klap kunnen slaan: Het paard terugvinden en de schatrijke Keystone een weinig van zijn overvloed ontlasten.

Brand wilde iets zeggen, maar juist werden er naderende voetstappen vernomen en even later trad Douglas weer binnen.

— Ik hoop niet, dat ik u te lang alleen heb gelaten, zei hij. Maar mijn rentmeester kwam met een belangrijke zaak.

— Ik herhaal het, uw landgoed gaat thans vóór al het andere, mijn waarde Douglas! viel Raffles hem in de rede.

— Mag ik u dan nu voorgaan naar de eetzaal? Gij zult het wel voor lief willen nemen met wat ik u kan voorzetten, naar ik hoop. Een huis, waar nog geen vrouw is, die de honneurs kan waarnemen, is er eigenlijk niet op ingericht, gasten als gij zijt, naar behoren te ontvangen.

Men begaf zich nu naar de ouderwetse eetzaal, met haar groen trijpen stoelen en dikke fluwelen gordijnen voor de ramen met hun diepe nissen, waar de oude bediende, Jackson, reeds gereed stond bij het prachtige, oude buffet.

De maaltijd was uitstekend klaar gemaakt, maar inderdaad eenvoudig, ofschoon zij werd gekruid door de geestige kout van Raffles, en door de verhalen van Douglas Morehead, die onderhoudend wist te vertellen.

Na het avondmaal begaven zich de drie mannen naar de rookkamer, en vervolgens gingen zij naar de biljartkamer, waar zij zich de tijd kortten met enige partijen op het groene laken.

Om elf uur zaten zij weer bijeen in de grote huiskamer, een hol en vrij ongezellig vertrek.

— Ik weet wat er aan deze kamer ontbreekt, zei Raffles glimlachend, nadat hij zich in een gemakkelijke stoel had laten neervallen.

— Wat dan, als ik vragen mag, Mylord? kwam Douglas, die eigenhandig een cognac-groc voor zijn gasten gereed gemaakt had.

— Een lieve, jonge vrouw! En daarna een troepje ravottende kinderen! antwoordde Raffles.

De stoere landeigenaar kreeg 'n kleur als een jong meisje en stotterde:

— Ik verlang zelf niets liever, Mylord! Als die oude Cromarty er maar niet zulke idiote ouderwetse denkbeelden op na hield!

— Uw kansen zijn er natuurlijk niet beter op geworden, nu gij «Morning Star» kwijt zijt, meende Brand.

— En daarom moet het paard tot iedere prijs vóór de Derby weer terecht zijn! riep Douglas op hartstochtelijke toon.

— Wij zullen alle krachten inspannen, waarde Douglas, hernam Raffles, en aan ons zal het niet liggen, of gij hebt binnen enige dagen uw paard terug, naar ik hoop gezond en wel.

— Vreest gij dan misschien, dat zij «Morning Star» iets zullen doen, Mylord? riep de jonge landeigenaar uit, terwijl hij verbleekte.

— Men kan nooit weten; als het de dieven er inderdaad om te doen is, te beletten, dat gij deelneemt aan de grote Derby en zodoende de kans loopt de hoofdprijs te winnen, dan zou ik niet durven zeggen, wat er met uw paard kan gebeuren. Maar wij moeten de moed niet laten zakken, vóór het zover is.

— Ik dank u van ganser harte, Mylord, riep Douglas uit, terwijl hij de hand van Raffles greep en die krachtig drukte. Ik weet wel, dat ik geen vruchteloos beroep zou hebben gedaan op uw goed hart.

De beide mannen spraken nog enige tijd over het voorval, dat hun gedachten zozeer in beslag nam en daarop begaven Raffles en Brand zich naar hun slaapkamer, een ruim, ouderwets gemeubeld vertrek, waarin voor die gelegenheid nog een tweede ledikant was gezet, naast het prachtige praalbed, hetwelk er reeds van de zestiende eeuw af stond.

Het duurde niet lang of de beide vrienden sliepen gerust.

De volgende ochtend zeer vroeg, de zon was nauwelijks opgekomen, was Raffles weer uit de veren, bezielde met het vaste voornemen, het kostbare renpaard weer aan zijn eigenaar terug te geven, van welks bezit zo veel afhing voor de jonge landeigenaar.

Hij onderzocht nogmaals, voor zover zij nog zichtbaar waren, de sporen van de hoeven, die in de weke aarde duidelijk zichtbaar waren, en die liepen naar een vrij grote schuur aan het begin van een uitgestrekt weiland, dat bij het landgoed behoorde.

Raffles duwde de deur van de schuur open, die verlicht werd door een klein bestoven venster.

Ze was vroeger gebruikt om er voorraden in op te stapelen, maar sedert ruim een jaar stond het enigszins bouwvallig gebouw leeg.

Er bevond zich niets anders in dan een paar roestige landbouwwerktuigen en een wrakke tafel, die zich moeizaam op haar drie poten overeind hield.

Met de handen in de zakken liep hij langs de wanden van de loods, zachtjes voor zich heen fluitend.

Toen bekeek hij aandachtig de bodem, maar hij kon er niets bijzonders aan zien.

Wel waren de indrukken van hoeven zichtbaar, maar het paard had zich blijkbaar slechts weinig bewogen en had over het algemeen rustig stilgestaan.

Het dier zou zich waarschijnlijk wel geweerd hebben, als vreemden getracht zouden hebben de kleine snede met het lancet te maken, want door zijn instinct gedreven, bemerkte een paard al heel spoedig, wat men met hem voor heeft.

Dit was een bewijs te meer, dat waarschijnlijk Baker in het complot was geweest.

Als de verraderlijke stalknecht het dier had vergezeld tot aan de schuur, dan was het niet te verwonderen, dat het zich rustig had gehouden in gezelschap van de man, die er dagelijks mee omging.

In een hoek vond Raffles een oude lat met een stuk doek.

Hij raapte haar op en zag dat in een van de hoeken een punaise stak, nog blinkend van nieuwheld.

Deze doek hebben de schelmen voor het klein ruitje gehangen, opdat het licht van de lantaarn, die zij bij hun geheimzinnige arbeid nodig hadden, niet naar buiten zou schijnen.

Laten wij nu eens zien, of ik verder het spoor kan volgen.

Hij trad naar buiten en vond spoedig opnieuw het spoor van de hoeven, dat nu naar de brede straatweg voerde, welke naar Watford leidde.

Hij kon het spoor tot aan de straatweg volgen en daar zag hij nog, maar tamelijk zwakjes, de indruk van de brede, van stalen spijkers voorziene banden, om de wielen van de vrachtauto.

Maar reeds enige meters verder hield het spoor op.

— Als de schurken het paard verborgen houden, waar dan ook, dan zal het heel moeilijk zijn om het tijdig terug te vinden, bromde Raffles voor zich heen, maar, er is iemand die het weet, en die iemand...

Raffles hield midden in zijn alleenpraak op.

Hij was op zijn schreden teruggekeerd en had nu het gezicht op het erf en de stal.

Het raam van het kamertje van de stalknecht stond open, en daar verscheen een ogenblik het gelaat van Baker, die naar de vroegtijdige wandelaar keek, maar dadelijk verdween, toen Raffles hem in het oog kreeg.

— Als men van de duivel spreekt, dan trapt men op zijn staart! bromde Raffles voor zich heen. Ik dacht juist aan die kerel; zijn schijnheilige tronie beviel mij al op het eerste ogenblik niet. Wij zullen dat heerschap in het oog houden. Naar het schijnt, is hij al van zijn lijdenssponde opgestaan en misschien gaat hij vandaag nog wel weer aan het werk.

Raffles kuierde langzaam naar het oude landhuis terug en trad de grote eetzaal binnen, waar hij Brand aantrof, die daar juist was binnengekomen.

De beide mannen wisselden een stevige handdruk en Brand begon:

— Ik moest het je eigenlijk kwalijk nemen, Edward, dat je mij hebt laten slapen en er stillletjes bent uitgeknepen!

— Je sliep zo gerust, mijn jongen, met zulk een engelachtige uitdrukking van onschuld op je blozend gelaat, zei Raffles spottend, dat ik het niet over mijn hart kon krijgen, je wakker te maken.

— Wel bedankt voor het compliment! zei Brand. Ben je er al zelf op uit geweest?

— Ja, ik kom zoeven van een ontdekkingstocht terug.

— En heb je iets bijzonders kunnen ontdekken?

— Ik heb de schuur gezien, waarheen zij eerst het paard gebracht hebben, waarom zij dat deden is mij nog een raadsel, en dan heb ik dat onaangename gezicht van mijnheer Baker gezien. Die vent beloerde mij een beetje, en hij trok

zich spoedig genoeg terug, zodra hij zag, dat ik hem in het vizier had gekregen.

— Weet je waar ik aan gedacht heb?

— Laat maar eens horen.

— Ik vraag mij af, of wij geen kostbare tijd hebben verloren laten gaan! Mij dunkt, dat wij reeds gisteren op zoek naar het paard hadden moeten gaan!

— Dan hadden wij ons nutteloos ingespannen, beste Charles, dan waren wij gisteravond toch te laat gekomen. Is het dat niet, dan is er ook nog tijd genoeg, maar hier op dit landgoed is de man, die ons de plek kan aanwijzen.

— Jim Baker?

— Ja, juist! Hij en niemand anders! Als wij die sinjeur maar goed in het oog houden, dan zal er een tijd komen, waarop hij zijn spel verraadt.

HOOFDSTUK IV.

AMOR IN DE VERDRUKKING

De beide vrienden nuttigden hun ontbijt alleen, want het bleek dat Douglas Morehead nog vroeger dan Raffles was uitgegaan, om het oog te houden op de werkzaamheden van een akker, die op omstreeks een uur afstand van het woonhuis was gelegen.

Wat Henderson betreft, hij had spoedig vriendschap gesloten met de bedienden van het landgoed en hij dacht er niet aan zich in het woonhuis te vertonen, zolang zijn meester hem niet liet roepen.

Hij was nu bezig de auto schoon te maken en zong daarbij zijn hoogste lied.

Toen zij het ontbijt beëindigd hadden, begon Brand:

— Je praatte er zoeven van Jim Baker te volgen en hem op de vingers te kijken, maar mij dunkt, dat het toch moellijk zal gaan, wanneer je als Lord Aberdeen blijft optreden.

— Ik zie niet in, waarom ik het niet zou kunnen doen, tenminste voorlopig, gaf Raffles te kennen. Als wij die man er van verdenken, bij de diefstal behulpzaam te zijn geweest, dan hebben wij het volste recht hem daarvoor verantwoordelijk te stellen en zelfs om hem in handen van de politie over te leveren.

Op dit ogenblik stak een knaap het paddock over, waarop de ramen van de eetzaal uitzagen, met het hoofd op de borst en blijkbaar in sombere gedachten verzonken.

— Ik geloof dat dat Pat Merrybone, de kleine jockey is! zei Raffles.

Hij wenkte de knaap, die juist even opkeek en schoorvoetend voor het raam kwam.

— Hoe heet je, vriendje? vroeg Raffles, terwijl hij het hoofd van de jongen achterover trok, zodat deze gedwongen was hem aan te zien.

— Ik ben Pat Merrybone, de jockey van mijnheer Morehead.

— Het zal je wel erg spijten, dat Morning Star verdwenen is? vroeg Brand, die naast Raffles was komen staan.

— Als ik de kerel in mijn handen had, mijnheer, die het paard gestolen heeft, dan zou ik hem zijn nek omdraaien! riep de jongen uit, en hij hief zijn kleine vuisten op.

Raffles en Brand zagen elkaar glimlachend aan, want de dreumes scheen het te menen, ofschoon hij nauwelijks met zijn hoofd boven de vensterbank uitkwam.

— Je hield zeker veel van het paard?

— Meer dan van mijn eigen moeder, mijnheer, al klinkt het niet aardig, want die ranselde mij voortdurend en Morning Star hield veel van me.

— De jongen schijnt geen plezierige jeugd te hebben gehad, zei Raffles zacht en op ironische toon, zodat alleen Brand het kon verstaan.

Hij haalde een goudstuk uit zijn zak, drukte het de knaap in de hand en zei:

— Ik hoop van harte, Pat, dat je bij de aanstaande Derby, « Morning Star » zult kunnen berijden.

Er kwam dadelijk een felle glans in de bruine ogen van de jongen.

— Als dat waar was, mijnheer, ik zou er wel een halve, neen een hele maand loon voor over hebben.

Hij nam beleefd zijn pet af en ging verder in de richting van de stallen.

Maar hij was nog geen vijf passen ver, of Raffles riep hem weer terug.

Er was hem plotseling iets ingevalen.

— Kom eens naar binnen, Pat. Ik moet eens ernstig met je spreken! zei hij op zachte toon.

De kleine jockey liep haastig om het huis heen, ging een zijdeur binnen en trad even later met zijn pet in de hand het vertrek binnen.

Raffles legde zijn hand op de kleine schouders van de knaap, keek hem eens onderzoekend aan en begon toen, na Charles Brand een wenk te hebben gegeven, dat hij het raam moest sluiten:

— Je houdt zeker veel van mijnheer Douglas Morehead, nietwaar?

— Ik zou voor hem door het vuur gaan, mijnheer, riep de jongen uit, en zijn ogen schitterden.

— Waarom dan wel?

— Waarom? Wel mijnheer, ik heb alles aan hem te danken. Hij heeft mij weggehaald uit een huis, waar mijn vader dronk en mijn moeder vloekte. Mijnheer heeft mij behoorlijke kleren gegeven, hij heeft mij laten leren, en nu een jaar geleden heeft hij mij toege-

staan om zijn paarden af te rijden. Gij weet niet wat mijnheer Morehead voor mij is!

— Je zoudt het dus heel erg vinden, als je meester onrecht werd aangedaan? zei Raffles.

— Erger, dan wanneer het mijzelf gebeurde, mijnheer!

— Je zoudt dus iedereen willen helpen, die zulk een onrecht weer willen goedmaken?

— Die zou op mij kunnen rekenen, mijnheer!

— Luister dan eens goed! Je weet dat « Morning Star » is gestolen. Ik wil het paard tot iedere prijs terug vinden. Mijnheer Morehead heeft zelf niet veel tijd en ik behoor tot zijn beste vrienden. Maar nu vraag ik je, zou je mij willen helpen, om het paard terug te vinden?

De knaap gaf geen antwoord, maar het schitteren van zijn bruine ogen sprak boekdelen.

— Nu, dan moet je mij beloven, dat je van dit ogenblik af Jim Baker, de stalknecht, geen seconde uit het oog verliest, maar vooral zonder dat hij het merkt! Heb je goed begrepen?

De jongen keek Raffles met open mond aan en herhaalde toen toonloos:

— Jim Baker, Mylord? Wel, als gij het wilt, natuurlijk zal ik het doen! Ik zal zorgen, dat hij mij niet ziet.

— Wat is die Baker eigenlijk voor een man? vroeg Brand nu.

— Hij is wel goed voor paarden, mijnheer, maar mij trok hij altijd aan mijn oren, omdat zij zo mooi lang waren, zei hij. Hij was nog al eens dronken, maar hij paste toch op, dat mijnheer het niet zag, want eens heeft mijnheer het gezien, en toen heeft hij een ielijke uitbrander gehad.

— Nu, zorg dan maar, dat je goed ziet waar hij blijft, vooral in de eerste dagen; maar pas op, dat hij geen argwaan gaat koesteren, want dan zou ons plan in duigen vallen.

— Gij kunt staat op mij maken, Mylord, riep de knaap vol geestdrift uit.

— Dat is alles wat ik verlang, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de jongen over het glanzende zwarte haar streek.

— Nog iets Mylord?

— Niets anders, dan dat je me dadelijk rapport komt uitbrengen, zodra Baker hier weer is teruggekeerd, natuurlijk voorop gesteld, dat hij het landgoed verlaten heeft.

— Ik zal niet mankeren, Mylord, riep Pat uit, terwijl hij vrolijk weghuppelde, verheugd en trots op de opdracht, welke hij gekregen had.

Raffles en Brand namen nu hun hoed en wandelstok en maakten zich gereed, een wandeling in de omtrek te gaan maken.

Zij liepen een eind de straatweg af en na een half uur lopen zagen zij bij een kromming van de weg een ruiter naderen.

Het was Douglas Morehead, die van zijn inspectietocht terug keerde.

En toen Raffles en Brand wat nauwkeuriger toekeken, zagen zij door het geboomte heen het fladderend gewaad van een amazone, die blijkbaar juist afscheid genomen had van de jonge man.

— Aha, ik geloof, dat wij daar een klein gedeelte van een romannetje hebben waargenomen, zei Raffles glimlachend. Zou die jonge dame Clare Cromarty kunnen zijn?

— Als zij het geweest is, dan hebben de jongelui zeker juist ruzie gehad, want ik zou zeggen, dat het gelaat van onze jonge vriend Morehead een weinig naar onweer staat.

Daarin had Brand geen ongelijk, want inderdaad keek Douglas Morehead vrij stuurs.

Maar zodra hij zijn beide gasten gewaar werd, klaarde zijn gelaat op en hij riep vrolijk uit:

— Zo vroeg reeds bij de weg, mijnheren?

— Het verrukkelijke lenteweer lokte mij naar buiten, mijn waarde Douglas! antwoordde Raffles glimlachend. A propos, vindt gij zelf niet, dat het weer te mooi is, om een kleine twist op touw te zetten met het meisje uwer keuze?

De jonge landeigenaar keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en barstte toen in lachen uit.

— Vergeef mij mijn vrolijkheid, Mylord. Maar zij is niet zonder reden! Hebt gij de dame, die daar zoeven als het ware wegvluchtte voor Clare Cromarty aangezien? Maar ge vergist u, Mylord, dat was Miss Clara Keystone, en ik verzeker u dat er een hemelsbreed verschil is tussen Clare en Clara.

Dan slikken wij onze opmerkingen van zoeven dadelijk weer in, beste Douglas, riep Brand uit.

— Gij veroorlooft Mylord, dat ik mijn rit voortzet? Men wacht mij alweer op het landgoed.

— Dat spreekt immers van zelf! antwoordde Raffles.

— Als u recht door wandelt, dan zult gij over vijf minuten het prachtige huis van mijnheer Keystone zien liggen.

Hij wuifde de beide wandelaars een luchtig vaarwel toe, dreef zijn paard met een tikje van de karwats aan en galoppeerde weg.

— Het was dus wel een romannetje, maar geen blij eindigend! zei Raffles na enige tijd. Miss Clara Keystone, wier gelaat wij nog niet hebben mogen aanschouwen, scheen enigszins overhaast afscheid te nemen van de jonge man, en hij zelf was niet bepaald in zijn humeur.

— Misschien heeft zij wel een goed oogje op hem! merkte Brand leuk op.

— Je zegt het nog al lichtvaardig, mijn waarde! zei Raffles met een tintje spot in zijn stem. Wie weet schuilt hier wel een klein drama. In ieder geval zullen wij maar eens doorlopen, totdat wij het kasteel van die Keystone ontdekt hebben.

Er waren nog geen vier minuten verlopen, of bij een nieuwe bocht van de

weg zagen de beide vrienden een prachtig oud kasteel liggen, dat zeker wel niet veel minder dan een half miljoen pond sterling moest gekost hebben.

Juist wilde Raffles een opmerking maken, toen hij weerhouden werd door het horen van een driftige meisjesstem, die woedend uitriep:

— Ik verbied je om nog één woord over Douglas Morehead te zeggen, Francis! Ik laat niet de spot met mij drijven! Waarom mogen wij niet met elkander praten?

— Dat belet niemand je, zusjef, maar jij drijft het wel wat ver! Waarom wil je toch ontkennen, dat je een goed oogje hebt op onze knappe buurman? Het is alleen maar jammer, dat hij zijn keus al bepaald heeft en dat je hoegenaamd geen kans hebt!

— Dat zullen we zien! kwam het sissend over de lippen van het jonge meisje. Maar dit zeg ik je, dat ik toch aan het langste eind zal trekken. Jij weet niet alles, maar ik heb wel middelen om Douglas Morehead te dwingen!

De stemmen verwijderden zich al twistend en Raffles en Brand bleven elkander zwijgend aanzien, aan de andere kant van de hoge heg, totdat zij niets meer hoorden.

Toen zei Raffles op zachte toon:

— Het toeval heeft ons daar getuigen doen zijn van een kleine twist tussen broeder en zuster, die niet zonder betekenis is! De dochter van de parvenue heeft dus haar zinnen gezet op onze vriend Douglas en nu wordt het mij duidelijk, waarom zijn gelaat zo duister stond, toen wij hem tegemoet kwamen!

— Wat praatte het meisje toch van middelen, die zij zou hebben, om Douglas te dwingen haar met andere ogen aan te zien? vroeg Brand.

— Dat weet ik niet, en het zou toch wel goed zijn, wanneer wij het wel wisten! Nu dat vinden wij wellicht nog wel uit!

De beide vrienden wandelden verder en na even te hebben gelopen, zagen zij ter rechterzijde van de weg de bezitting van Graaf Stephen Sundringham « Sundringham Castle », een zeer oud en blijkbaar niet al te goed onderhouden gebouw, dat nog voor een groot gedeelte zijn oorspronkelijke bouwvordes had bewaard, met kantelen, wachttorens en de overblijfselen van een grote uitvalpoort.

Maar het geheel maakte de indruk van verwaarlozing, ja zelfs van armoede.

Zij waren nog enige passen verder gegaan en bevonden zich nu ter hoogte van de stal.

Een paar stalknechts liepen over het grote voorplein.

— Ik zou gaarne dat zogenaamde koe-paard van Graaf Sundringham eens willen zien! zei Brand. Ik ben werkelijk benieuwd, of het dier enige kans zou hebben bij de aanstaande wedrennen.

— Wij zullen het eens aan een van de staljongens vragen! zei Raffles.

Hij wenkte een jonge kerel, die juist met een gevulde emmer in iedere hand voorbijging en vroeg, terwijl hij een halve sovereign in de hoogte hield:

— Wel, vriendje, wij zouden gaarne Mayflower, het paard van uw meester, eens zien.

De staljongen trok zijn wenkbrouwen hoog op en keek de beide vreemdelingen beurtelings wantrouwend en verwonderd aan.

— Mayflower? Dan komt u te laat, het paard is naar de bezitting van de graaf in Schotland overgebracht.

— Zo waarlijk? Is dat lang geleden?

— Een dag of acht zal het wel zijn!

— Nu, dat is jammer, hernam Raffles. Ik had het paard gaarne eens zien lopen! Kun je mij zeggen, of de graaf denkt deel te nemen aan de wedrennen?

— Welzeker, Mayflower is in training.

— Ik dank je; al heb je niet aan mijn verlangen kunnen voldoen, neem toch dit goudstuk maar!

De staljongen zette haastig een van zijn emmers neer en het goudstuk viel op de zijn plat uitgestrekte, vuile hand.

Zonder zich verder om de beide vreemdelingen te bekommeren, stak hij het goudstuk op, nam zijn emmer weer ter hand en sjokte weg.

— Ik vind het wel wat zonderling, dat de graaf Mayflower naar Schotland heeft laten brengen, zei Brand.

— Ik ook! antwoordde Raffles droogjes. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat daar het doel van kan zijn.

Nog een kwartier wandelden de beide vrienden verder en toen hadden zij de tweede ontmoeting van die ochtend, want ter hoogte van een geweldig zware beuk ontmoetten zij graaf Sundringham en diens zoon.

Zij droegen ieder een jachtgeweer en een fraaie Ierse Setter liep kwispelstaartend voor hen uit.

Ofschoon Lord Aberdeen en zijn vriend hier meermalen waren geweest, schenen de beide heren van «Sundringham Castle» hen niet te herkennen, ten minste zij liepen voorbij en keken nauwelijks op.

— Ik kan niet zeggen, dat ik het aangename mensen vind, zei Brand, zodra zij buiten het gehoor van de Sundringhams waren.

— Je hebt gelijk, ik vind hen tamelijk onsympathiek. Als een bezitting er niet al te goed voorstaat, dan doet men toch verstandig niet op onschuldige hazen te gaan jagen, maar liever de handen uit de mouwen te steken!

De twee vrienden gevoelden nu langzamerhand, dat de honger hen weer begon te plagen en zij keerden op hun schreden terug.

Zij troffen Douglas op het grote erf aan en dadelijk trad de jonge man hen tegemoet en vroeg op zachte toon:

— Mag ik vragen, of gij soms al iets ontdekt hebt, Mylord?

— Ontdekt is zeker het woord niet, mijn waarde Douglas! gaf Raffles ten antwoord.

Op dat ogenblik kwam een bediende toegelopen, die zijn meester een briefje op een presenteerblad overhandigde.

Douglas had nauwelijks het handschrift van het adres herkend, of een blos vloog over zijn gelaat en er kwam een schittering in zijn donkere ogen.

Raffles en Brand wendden zich beiden af, want zij begrepen wel, van wie het briefje afkomstig was.

Douglas scheurde het briefje haastig open en zijn blikken vlogen over de regels.

Toen gaf hij een luide kreet, half van blijdschap, half van teleurstelling en wendde zich tot Raffles met de uitroep:

— Het paard moet in ieder geval terugkomen, Mylord, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken! Weet gij wat Clare mij daar schrijft? Haar vader zal toestemming geven tot onze verloving, als Morning Star op de aanstaande Derby wint!

HOOFDSTUK V.

EEN LICHTSTRAALTJE

De middag was reeds voor een groot gedeelte verstreken en Raffles en Brand maten in een lommerrijk gedeelte van het park op een der rustieke banken hun sigaret te roken, toen op enige meters van hen af de struiken terzijde werden gebogen en het schrandere, grappige gezicht van Pat Merrybone te voorschijn kwam, die eerst nauwlettend om zich heen keek en toen haastig uit het kreupelhout te voorschijn sprong.

— Ik kom rapport uitbrengen, Mylord!

— Dat is flink van je, mijn jongen! Kom je goed nieuws brengen?

— Dat kan ik niet zeggen, Mylord, ik heb alleen maar gedaan, wat u mij bevolen hebt; ik heb Jim Baker, de stalknecht, niet meer uit het oog verloren en ik heb hem kunnen volgen, zonder dat hij het merkte!

— Prachtig! Vertel het ons maar eens!

— Baker kwam omstreeks tien uur uit zijn kamer en ging aan zijn werk, alsof er niets gebeurd was, alleen zei hij, dat hij nog wat zwak was en 's middags naar de dokter wilde gaan; de grimeester gaf hem daartoe verlof. Om

één uur zag ik hem met zijn pet op en zijn jas over de arm wegslechteren, en ik smeerde hem ook. Ik zorgde wel, dat ik op een behoorlijke afstand van hem bleef en ik liep over het gras, zodat hij mijn stappen niet zou kunnen horen. Hij liep de brede straatweg af, in de richting van Watford en toen zag ik hem het erf opgaan van het kasteel van Graaf Sundringham. Baker ging het erf over en liep recht op de voordeur toe. Hij belde aan en werd dadelijk binnen gelaten.

— Hoe lang bleef hij ongeveer binnen, vroeg Raffles met gespannen aandacht.

— Omstreeks twintig minuten, Mylord!

— Kwam hij alleen naar buiten?

— Ja.

Raffles keek even, in gedachten verzonken, voor zich uit, en zei toen:

— Daar zal wel wat achter steken; het bevalt mij in het geheel niet, dat een stalknecht zo maar toegang krijgt in een herenhuis; dat komt mij al zeer wonderlijk voor! Nu, wij zullen eens zien wat het is.

Hij wendde zich weer tot de jonge jockey en vervolgde:

— Ben je Baker toen nog verder nagegaan?

— Ja, Mylord! Hij scheen erg opgewekt te zijn, want hij floot een deuntje, toen hij mij voorbij ging, terwijl ik achter het heg verborgen was. Ik liep hem weer na en zag, dat hij een kroeg binnen ging, terzijde van de weg gelegen, en daar moet hij nog al wat gedronken hebben, want hij bleef er bijna een half uur en keerde toen pas naar huis terug.

— Ik dank je wel, Pat, je bent een flinke jongen! zei Raffles goedkeurend, toen de knaap zijn verhaal beëindigd had. Als je zo door gaat, dan zal het mij niet verwonderen of je zult Morning Star nog rijden op de grote Derby-wedstrijd.

De jongen kreeg een kleur van genoegen en riep uit:

— Als ik dat wist Mylord, of als ik dat mocht hopen, ik geloof dat ik over het huis zou kunnen springen.

Hij kreeg een geldstuk ter beloning en snelde weg, om aan het werk in de stal te gaan.

— Wel, wat zeg je er wel van? vroeg Raffles, toen de twee vrienden weer alleen waren.

— Het is zeer vreemd! Dat Baker daar in het kasteel op bezoek kwam, dat is zeker merkwaardig genoeg, vooral wanneer ik het in verband breng met jouw verzekering, dat Baker medeplichtig is aan die diefstal van het renpaard en zelf de dieven heeft binnengelaten.

— Ik breng het met nog meer dingen in verband, beste Charles. Om te beginnen met de zonderlinge verplaatsing van « Mayflower », het koe-paard van Graaf Sundringham. Hij heeft hier een voortreffelijk oefenterrein en ik kan werkelijk geen reden zien waarom hij het paard naar zijn landgoed in Schotland heeft laten overbrengen. Wij moeten eens trachten uit te vinden, waar dat landgoed ergens ligt. Ik denk dat Douglas het wel weet.

— Waarom?

— Om te onderzoeken of het paard er werkelijk is!

— Laten wij eens aannemen, Edward, dat graaf Sundringham werkelijk de hand in het spel heeft, wat kan hem dan toch wel bewegen, om zich van het paard van Douglas Morehead meester te maken.

— Om op die vraag te antwoorden, hebben wij alleen maar te bedenken, dat de omstandigheden van de graaf van Sundringham op het ogenblik niet al te gunstig schijnen te zijn, tenminste wanneer men mag afgaan op de staat, waarin hun huis, met de akkers daarom heen, verkeren. Alles is verveloos, vervallen en slecht onderhouden. Wij mogen dus gerust aannemen, dat hij wel wat geld zou kunnen gebruiken! Nu woont er hier in de buurt een zekere Cromarty, een man die heel rijk is, die een mooie dochter heeft en die waarschijnlijk niets liever zou willen, dan haar uithuwelijken aan de zoon van een edelman. Dat meisje heeft echter haar blikken al elders laten vallen en haar uitverkorene is in het bezit van een renpaard, een nieuweling, dat verwonderlijk snel is. Het is dus van veel belang, dat het paard voorlopig verdwijnt tot na de Derby, met zijn hoofdprijs van 20.000 guinjes, om van de verkoopswaarde van het paard maar te zwijgen.

— Alles goed en wel, maar waarom hebben zij Mayflower dan van het toneel laten verdwijnen.

— Ik geloof, dat zij daarmede een handige zet hebben gedaan, mijn jongen, antwoordde Raffles. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik in hun plaats juist hetzelfde zou hebben gedaan, verondersteld natuurlijk, dat ik het renpaard van Douglas werkelijk had willen stelen. Maar nu zullen wij eens naar binnen gaan, ik wilde onze jonge vriend wel een paar vragen stellen.

Raffles en Brand stonden op en wandelden naar het landhuis.

Zij troffen daar Douglas Morehead in zijn werkkamer aan, waar hij bezig was, met zijn rentmeester enige landbouwzaken te bespreken.

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde Douglas, wanneer wij je storen, begon Raffles, maar ik wilde wel iets van je weten, in verband met de zaak, die ons bezighoudt.

— Vraag slechts Mylord, ik zal naar mijn beste weten antwoorden.

— Heeft Graaf Sundringham een landgoed in Schotland?

— Ja, Mylord. Dicht bij Lanark, ten zuid-oosten van Glasgow, maar het is heel bescheiden!

— Is daar een rentmeester aangesteld?

— Daarop zou ik u geen antwoord kunnen geven, Mylord, antwoordde Douglas.

— Als gij het mij veroorlooft om iets op te merken mijnheer, kwam de rentmeester bescheiden tussen beide, dan zou ik u wel willen zeggen, dat er op dit ogenblik niemand op het landgoed is behalve een neef van Graaf Sundringham, die pas van de landbouwschool is gekomen, maar die zijn best doet om het landgoed er weer boven op te helpen.

— Ik dank u zeer, mijnheer, dat kan ons te pas komen, zei Raffles.

Hij nam nu Douglas onder de arm, voerde hem naar een van de ramen en vroeg op zachte toon, zodat de anderen hem niet konden verstaan:

— Ik moet nu een tedere kwestie aanroeren, beste Douglas, maar het gaat niet anders, zoudt gij mij eens willen zeggen, of de jonge Sundringham Clare Cromarty kent?

De jonge landeigenaar fronste de wenkbrauwen en antwoordde:

— Hij is een paar malen met haar samen geweest op jachtpartijen en landbouwfeestjes, maar verder ging die kennismaking niet.

— Hebt gij er nooit aan gedacht, dat de jonge Sundringham wel eens plannen

kon hebben ten aanzien van het jonge meisje?

— Dat weet ik, Mylord. En helaas heeft het mij wel eens toegeschenen, dat haar vader er wel oren naar zou hebben, als hij om haar hand vroeg. Maar ik zou hem liever neerslaan, dan dat ik dat zou dulden!

— Nu zover zal het wel niet behoeven te komen, zei Raffles. En nu laat ik u weer aan uw arbeid over; Brand en ik zullen de onze voortzetten.

Hij gaf Brand een wenk en beiden verlieten het vertrek weer.

Zij begaven zich naar de stal en daar troffen zij Baker aan, die bezig was met het oppoetsen van een hoofdstel.

Hij keek verwonderd en ook een weinig verschrikt, toen hij de beide vreemdelingen zag binnentreden.

— Heb je een ogenblik voor ons, Baker? vroeg Raffles.

— Wou u mij spreken, Mylord? vroeg de stalknecht, terwijl hij het hoofdstel liet zinken, waarover hij gebogen zat.

— Ja, als je even tijd voor ons hebt.

— Kan het hier gebeuren, Mylord?

— Liever niet, kunnen wij niet even naar je kamertje gaan?

— Zo als u wilt, Mylord, zei Baker met een lichte beweging van zijn schouders. Laat ik u even voorgaan.

Hij beklom de trap, en Raffles en Brand volgden hem op de voet.

Even later waren zij bijeen in het kleine vertrek.

De stalknecht stond met zijn grote vuisten op de tafel geleund, en keek Raffles vragend aan.

Deze had Brand een wenk gegeven, die zich schijnbaar toevallig voor de deur had geplaatst, en nu vroeg de Grote Onbekende, nadat hij een dikke rookwolk uitblies:

— Vertel mij eens eerlijk, Jim Baker, wat heeft Graaf Sundringham je wel betaald om hem behulpzaam te zijn bij de diefstal van Morning Star?

Het was een vraag in het wild, want Raffles koesterde nog slechts een vaag

vermoeden en sloeg er maar een slag naar, zoals men dat noemt, maar de slag scheen toch wel te zijn aangekomen.

Baker verbleekte en keek Raffles met een valse glans in zijn ogen aan.

Hij maakte zijn lippen met zijn tong vochtig en pas na enige tijd kwam het antwoord:

— Mylord maakt zeker een grapje, ik weet volstrekt niet wat u bedoelt!

— Neen? Je hebt dus niets te maken met Graaf Sundringham?

— Ik ken hem in het geheel niet!

— Zo, zo? Dan kwam je vanmiddag zeker bij hem, om eens kennis met hem te maken?

De stalknecht maakte een beweging van schrik, maar gromde toen op dreigende toon:

— Zo, wordt er gespionneerd? Nu ja, het is zo Mylord, ik ben daar vanmiddag geweest, ik wil van betrekking veranderen.

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen! Gij weet dus niet waar Morning Star gebleven is?

— Ik weet van niets!

Raffles keek de man een ogenblik strak aan en wendde zich toen tot Charles Brand.

— Wees zo goed, mijnheer Brand, en onderzoek eens tenspoedigste dit vertrek. En na het vertrek, de man!

— Wat! Zoudt gij het wagen een eerlijk man in zijn eigen kamer de wet te stellen? brulde Baker, terwijl hij de vuisten balde en een woeste blik om zich heen wierp.

— Ik zal mij geen ogenblik bedenken, antwoordde Raffles bedaard. Neen, laat

die revolver daar maar met rust, ik heb hier zelf zulk een werktuigje, denk er wel aan! Ga daar in die hoek zitten en verroer geen vinger, want het zou ik kunnen berouwen!

In zich zelf vloekend, en met een uitdrukking van dierlijke woede op zijn gelaat, ging de stalknecht zitten, terwijl Brand vliegensvlug het vertrek doorzocht.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij had in de ouderwetse secretaire een enveloppe gevonden die een som van 200 pond in bankbiljetten bleek te bevatten.

— Wilt je mij zeggen hoe je aan dat bedrag komt? vroeg Raffles streng.

— Het gaat u niets aan, maar ik heb het geërfd, antwoordde Baker grof.

— Toch waar? Dan heet de erflater zeker Stephan Sundringham? Nu, dan zullen wij die erfenis maar zo lang opbergen; zij is bij mij volkomen veilig. Kom Baker, wees verstandig en beken alles. Je hebt niet met domkoppen te doen. Dacht je werkelijk, dat ik niet begrepen had, dat de mensen die het paard stalen, onmogelijk in de stal hebben kunnen binnen dringen, omdat de sleutel van binnen in het slot stak? Beken je of niet?

— Ik beken niets! schreeuwde Baker woest. Geef mij dadelijk dat geld terug, of ik beklaag mij bij mijnheer Morehead!

— Je krijgt je geld niet terug, zei Raffles kalm, vóór het is uitgemaakt, dat ik je onschuldig beticht heb. En is dat werkelijk het geval, dan krijg je de som verdubbeld terug!

HOOFDSTUK VI.

HET GEVLEKTE PAARD

De stalknecht scheen aan een hevige tweestrijd ten prooi te zijn.

Hij zat daar als een wild dier, dat men zo juist in een kooi heeft gezet.

Toen barstte hij uit:

— Kunt gij mij waarborgen, Mylord, dat ik niet gestraft zal worden, als ik u zeg, wat ik weet?

— Daarvoor kan ik niet instaan, dat hangt van uw meester af en ook van de omstandigheid of wij door uw aanwijzingen het paard terug vinden. Maar ik beloof u, dat ik, als gij alles bekent, voor u zal pleiten bij mijnheer Morehead. Gij kunt niet beter doen dan alles te zeggen, zolang er nog geen rechtzaak van de aangelegenheid is gemaakt; de bewijzen zijn te sterk tegen je.

— Dat vrees ik ook! zei Baker schamper. Wij zijn ezels geweest, dat wij niet om de sleutel gedacht hebben...

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Zij deden mij het voorstel al een maand geleden, de beide heren Sundringham. Ik zou het waarschijnlijk toch niet hebben aangenomen, als ik hier niet voortdurend ruzie had met de rentmees-

ter. Maar ik wilde weg en ik kon wel wat geld gebruiken. Zij gingen tot 200 pond, dadelijk heb ik toegehapt. Ik had echter de voorwaarde gesteld, dat ik er zonder klieerscheuren zou afkomen en toen bood de zoon mij aan, mij voor een paar uur bewusteloos te maken. Ik sloeg toe. Zij kwamen om één uur 's nachts en ik had gezorgd, dat de staldeur open was. Zij haalden Morning Star uit de box en daarop liet de jonge Sundringham mij even ruiken aan een doek met een bedwelmend goedje; ik kon nog tot aan de voet van de trap wankelen, nadat ik de deur achter hen gesloten had. Maar aan de sleutel kon ik niet meer denken, want toen werd alles nacht voor mijn ogen.

— Dus, gij weet niet waar zij met het paard gebleven zijn? riep Raffles teleurgesteld uit.

— Ik weet het niet, Mylord, dat zweer ik u!

— Dus kunt ge ons ook niet zeggen, wat zij in de ledige schuur uitvoerden met Morning Star?

— Ik herhaal u, Mylord, dat zij alles voor mij verborgen hebben gehouden, en dat ik alleen de staldeur open heb gedaan.

— Wat deed gij vanmiddag bij graaf Sundringham?

— Ik ging het geld halen.

— Zij zijn dus in de vaste mening, dat ge niet weet, waar zij het paard gelaten hebben?

— Zij kunnen niet anders menen, Mylord! Zij hebben mij bewusteloos gemaakt en wat zij in de schuur uitgevoerd hebben, is mij een raadsel!

— Ik geloof, dat ik het begin te doorzien, mompelde Raffles, zachtjes voor zich heen. Wat je hebt gedaan Baker, is een heel gemene streek, want zijn meester verraden is wel ongeveer het ergste wat ik ken, maar ik blijf bij mijn belofte, dat ik je voorspraak zal zijn, nu je alles eerlijk hebt opgebiecht. Maar dit is nog niet voldoende, je moet ons nu ook nog helpen om het paard terug te vinden.

— Maar hoe kan ik dat, Mylord! riep de stalknecht uit. Ik zweer u, dat ik niet weet, waar het dier is.

— Dat geloof ik nu wel. Het zou ook van Sundringham zeer onverstandig zijn geweest als hij je in het geheim had genomen. En toch kunt gij ons helpen. Maar zeg mij eerst eens, geleek Morning Star een weinig op het koepaard van Graaf Sundringham?

Baker keek Raffles verbaasd aan en antwoordde:

— Wel neen, Mylord! Morning Star is een goudvos en Mayflower is juist getekend als een bonte koe, met een witte fond en grote bruine platen.

— Ik bedoel, gelijken de paarden enigszins op elkaar wat de vorm betreft.

— Wat dat betreft, konden ze wel zusters zijn! Zij zijn ongeveer even oud, zij hebben dezelfde schofthoogte, dezelfde dunne benen en ook dezelfde hoog ingeplante staart.

— Wel, wel, ik geloof dat het van belang is! zei Raffles nadenkend. En luister nu goed, Jim Baker. Wij gaan vanmiddag nogmaals naar Graaf Sundringham, maar ik houd mij op de achtergrond; gij vraagt de graaf te spreken, en gij stelt hem de eis, dat hij u onmiddellijk nog eens honderd pond moet betalen, omdat gij anders zult verraden, waar Morning Star zich bevindt.

— Maar dat kan ik niet, Mylord, want ik weet het niet! riep de stalknecht uit.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op en hernam:

— Dat weet ik wel! Ik wil alleen graaf Sundringham uit zijn tent lokken. Doe maar wat ik u zeg, het zal u geen windeieren leggen! Gij kunt nu uw misdrijf weer goed maken, laat die gelegenheid niet voorbijgaan. Doe het voorkomen, alsof gij volkomen zeker zijt van de plek waar het paard nu is en zeg, dat gij u maar bewusteloos hebt gehouden, maar dat gij hen zigt nagegaan en heel goed weet wat hij in de schuur heeft uitgevoerd. De graaf zal u dan waarschijnlijk geld geven om uw stilzwijgen te kopen, en dan gaat gij u onmiddellijk naar mij toe. De rest zal ik zelf wel doen.

Baker dacht even na en zei toen:

— Welnu, Mylord, ik zal het doen.

Charles Brand had naar dit alles zwijgend zitten luisteren en hij moest zich zelf wel bekennen, dat hij weinig van de zaak begreep. En toch was het duidelijk, dat Raffles een spoor volgde en een vaste gedragslijn had afgebakend.

Enkele minuten later stond Henderson met de snelle toerwagen voor het hek te wachten.

De avond begon reeds te vallen.

Raffles, Brand en Baker stapten in de auto,, nadat de eerste aan Henderson had opgegeven, waarheen hij moest rijden.

Het voertuig stond stil op honderd passen afstand van het kasteel, en bleef verborgen achter een hoge heg en een kromming van de weg.

— Ga nu, en doe uw werk goed, zei Raffles kortaf.

Baker sprong uit de auto en richtte zijn schreden naar het kasteel. Een ogenblik later was hij verdwenen.

Er verstreek ongeveer een half uur, en het was reeds volkomen duister, toen de stalknecht weer terugkeerde en zwijgend op de auto toetrad.

— Het is gebeurd, Mylord, zei hij zachtjes.

— Wat is er gebeurd? vroeg Raffles.

— Ik zei hem wat gij mij gelast had, Mylord. De oude schurk werd zo wit als een doek en schold mij uit voor alles wat lelijk is. Hij wilde weten wat ik wist, maar ik versprak mij niet en ik bleef voet bij stuk houden. Hij eindigde met mij geld te geven, 50 pond. Hij zei, dat hij niet meer had.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Behoudt dat geld voorlopig en ga nu weer naar « Doberty Hall » terug.

De stalknecht groette en verdween in de duisternis.

De auto bleef echter op dezelfde plek staan en Raffles zat daar als een spin, die in zijn web op een prooi loert.

— Wel, Edward, is alles gegaan, zoals je vermoedde? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Als de man mij ten minste niet bedrogen heeft! Maar dat denk ik niet, want het is in zijn eigen belang, ons nu te dienen. Ontsnappen kan hij toch niet, dat zal hij wel begrijpen.

— Mag ik nu eens weten, hoe eigenlijk je gedachtengang is geweest, toen je Baker naar Lord Sundringham toezond?

— Zeer eenvoudig, mijn waarde. Baker heeft Sundringham moeten zeggen, dat hij wist waar het paard was, en de oude bandiet is begonnen met hem geld te geven, maar als hij Baker goed kent,

dan weet hij drommels goed, dat dat niet voldoende is! Want hij loopt kans, dat de man morgen weer terugkomt met dezelfde eis, chantage, zie je, of dat hij berouw krijgt en voor goed geld aan zijn meester de plek verraadt waar het paard is. Wat staat hem dus het eerste te doen?

— Het paard naar een andere plaats overbrengen.

— Juist geraden, Charles. En daarom staan wij nu hier!

— Nu begrijp ik het! Je wilt dus Sundringham op de hielen volgen, om te zien, waar hij het paard gaat halen.

— Precies Charles.

— Dan komen wij misschien wel op dezelfde plek, waar zich ook het gevlekte paard bevindt.

— Dat doen wij zeker, Charles, want op dit ogenblik zijn Morning Star en het gevlekte paard één! kwam Raffles bedaard.

Charles Brand keek Raffles verbluft aan als geloofde hij aan een grap en zei toen:

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik wil zeggen, dat, als ik mij niet sterk vergis, Morning Star op het ogenblik een gevlekt paard is. Je hebt zoeven vernomen, uit de mond van Jim Baker, dat de beide dieren naar de vorm zeer veel op elkander gelijken. Wat lag dus meer voor de hand, dan dat Lord Sundringham en zijn zoon, die de diefstal blijkbaar persoonlijk hebben ten uitvoer gebracht, aan het gestolen paard een uiterlijk hebben gegeven, dat het volkomen deed gelijken op hun eigen paard.

— Dus daarom zouden zij Mayflower hebben weggevoerd? riep Brand opgewonden uit.

— Nergens anders om!

— Maar dat alles zijn toch maar veronderstellingen, mijn waarde Edward, zei Brand.

— Veronderstellingen, die wortelen in de waarschijnlijkheid, die bijna zekerheid is. Wat zouden zij, bijvoorbeeld,

anders in de schuur hebben kunnen uitvoeren dan het paard, al was het dan voorlopig, van kleur te doen veranderen. Op die manier zou het immers lang niet zo spoedig ontdekt worden. Later, toen het eenmaal in veiligheid was, hebben zij het op hun gemak kunnen doen met hun kleurmiddeltjes; misschien hebben zij de staart wat gekort, de manen wat bij geknipt en een knappe kop, die dan het paard nog herkent!

— Maar dan zullen zij kunnen volhouden, dat het werkelijk Mayflower is!

— Dat zouden zij misschien ook wel doen, maar er bestaan gelukkig nog zo iets als ontkleuringsmiddelen, en als dat niet voldoende is, dan halen wij er eenvoudig het echte paard bij.

— Je verwacht dus zeker, dat Sundringham spoedig zal verschijnen, om op reis te gaan naar de plek, waar het paard nu is?

— Of ik het verwacht? Daar komt hij al aan! Rijdt vlug op, James, anders zou hij onze stilstaande auto kunnen

wantrouwen. Zodra hij voorbij is, draai je om, en volg je hem!

Henderson bracht de auto in beweging en reed langzaam door.

Een kleine jachtwagen, met een enkel paard bespannen, kwam de oprijlaan van het kasteel afrijden.

Bij het licht van de autolantaarns waren de beide inzittenden gemakkelijk te herkennen.

Het waren de beide heren Sundringham, vader en zoon.

Zij waren in reiscostuum, en naast de koetsier stonden twee grote valiezen.

Het wagentje reed snel voorbij en de inzittenden gaven in het geheel geen acht op de auto.

Zij werden geheel in beslag genomen door het vraagstuk of de paarden niet zouden schrikken van het schelle licht der lantaarns van de auto, welke zij zelve slechts schemerachtig konden onderscheiden.

Zodra het jachtwagentje voorbij was, keerde Henderson de auto, en de achtervolging begon.

HOOFDSTUK VII

DE BEDRIEGER BEDROGEN

Henderson had de elektrische lanternen aanzienlijk getemperd, zodat alus de kans verminderd werd, dat Lord Sundringham de auto zou herkennen.

Het jachtwagentje was intussen de rede straatweg naar Watford opgereen.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zei nu:

— Er gaat nog een trein naar Schotland heden avond, waarschijnlijk zullen wij die wel nemen.

— Ik begrijp niet, dat de twee schobbejakken niet bang zijn geweest, dat Baker op de een of andere dag het geheim zou verraden!

— Dan zou hij zich zelf immers ook het verderf storten! hernam Raffles.

— Dat is waar, maar het is en blijft een gewaagde onderneming!

— Wat doet men al niet, als men aan de rand van de afgrond staat! Maar waar zie ik de lichten van Watford al!

— Reizen wij ook met de trein?

— Dat is me wat gewaagd. Ik heb al bij mij, om ons daarginds zo nodig

te kunnen vermommen, maar wij hebben geen tijd, dit te doen vóór de trein vertrekt. Wij kunnen het er echter gerust op wagen, met de auto direct naar Lanark te rijden, want daar stopt de trein het eerst. Daar is hun landgoed, en daar zullen zij wel overnachten. De spoorlijn maakt een grote omweg, en James zal wel kans zien, er een half uur eerder dan de trein te zijn, vooral omdat wij nog een kwartier speling hebben. Wij hebben daar dus de tijd, ons te vermommen en de twee schelmen te volgen, zonder dat zij verdenking tegen ons koesteren!

— Maar moeten wij ons niet eerst overtuigen, of zij werkelijk naar Lanark gaan?

— Ja, dat is beslist nodig. Wij zullen aan het loket navraag doen. Natuurlijk kennen de beampten allen Lord Sundringham en diens zoon.

Daarin bleek Raffles gelijk te hebben gehad, want toen hij enkele minuten later, na te hebben gewacht, tot de Sundringhams in de wachtkamer verdwenen

waren, aan het loket informeerde, waarheen zij wilden reizen, deelde de beambte hem mede, dat zij biljetten naar Lanark hadden genomen.

Dadelijk zocht Raffles de auto weer op en Henderson kreeg zijn instructies.

Henderson, die hier de weg uitstekend kende en nooit behoefte te vragen, stuurde de wagen met grote snelheid langs de duistere wegen, die nu alleen verlicht werden door de beide krachtige schijnwerpers.

Hij had opdracht gekregen, een half uur vóór de aankomst van de trein te Lanark te zijn en hij was er op tijd.

— Als het landhuis van Lord Sundringham hier niet ver vandaan is, dan bestaat de kans, dat zij daar nog hedenacht naar toe gaan, in plaats van hier te overnachten, merkte Brand op, toen de auto de stad binnen reed.

— Dat acht ik ook zeer waarschijnlijk, verklaarde Raffles. Er moet hen veel aan gelegen zijn, zo weinig mogelijk op te vallen, en zo spoedig mogelijk bij het gestolen paard te zijn.

De tocht door de kleine stad duurde niet lang en toen zij weer op de straatweg waren, wees een late wandelaar hen de weg naar het landhuis, dat inderdaad niet verder dan een kwartier uur gaans buiten de grens van de stad gelegen was.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen het huis bereikt, en nu werd de auto een eind terug op een brede zijweg geparkeerd, terwijl de lichten werden uitgedaan.

Bij het licht van hun elektrische zaklantaarns vermomden de twee vrienden zich snel als landarbeiders en juist waren zij hiermede gereed, toen een huurauto in de verte kwam aanrijden, die voor het landhuis stilstond.

— Daar zijn zij! kwam Raffles zacht. Nu begint pas de comédie! Kom snel mee, Charles, wij moeten zien, wat zij

uitvoeren! James wacht hier, tot wij terug komen!

Zo vlug zij konden, snelden de twee vrienden naar de brede straatweg en spoedig hadden zij de lange haag bereikt, die de tuin afsloot, welke zich aan de voorzijde van het huis bevond.

De huurauto was reeds weer weggereken.

Boven de huisdeur werd een lichtschijnsel zichtbaar.

Toen werd er een venster op de eerste verdieping verlicht.

Enige tijd later verdween dit licht weer, en ook het schijnsel boven de deur.

Daarentegen werd nu licht zichtbaar achter een gordijn van een raam in de zijvleugel, op de tweede verdieping.

— Het is duidelijk, de waardige bewoners van dit huis begeven zich ter ruste, na nog eerst wat te hebben gepraat of gegeten. Nu, ik kon ook niet anders verwachten, want dat zij het paard in het holle van de nacht, het is bijna half twee, nog zouden gaan vervoeren, leek mij niet zeer waarschijnlijk. Ons blijft dus ook niets anders over dan spoedig te handelen. Ga James zeggen, dat hij naar de stad terug rijdt, en de auto neerzet in de garage van het grote hotel tegenover het spoorwegstation. Daar moet hij overnachten en ons morgenochtend opwachten. Haast je en kom dadelijk bij mij terug.

Brand snelde weg, om de opdracht ten uitvoer te gaan brengen, en even later klonk het gedempte gebrom van de auto die zich verwijderde.

Dadelijk, nadat Brand weer teruggekeerd was, wipten de beide mannen over de heg, en slopen onder het loof der lage bomen naar de zijkant van het huis.

Daar strekte zich een klein paddock uit, en aan de overkant stond het stalgebouw.

Het was niet groot en kon hoogstens twee of drie paarden herbergen.

Zich dicht tegen de muur van het huis drukkend, bereikten de beide mannen de overkant van het paddock.

Hier stonden zij enige tijd stil en luisterden aandachtig.

Maar niets liet zich horen.

Alles bleef doodstil.

Nu wachtte hun een gevaarlijk werkje, zij moesten in de stal zien te komen, allereerst om zich te overtuigen, of het gestolen paard daar werkelijk was.

En de deur van de stal bevond zich vlak tegenover de straatweg!

Maar het was in het holst van de nacht en wie zou er nu nog op straat zijn op zo'n afgelegen plek?

Raffles haalde zijn lopers te voorschijn, en zonder enig gerucht te maken, opende hij het eenvoudige slot van de deur.

De beide mannen traden snel de stal binnen en trokken de deur achter zich dicht.

De ruimte was spaarzaam verlicht door een grote stallantaarn, die aan een dwarsbalk hing.

In een hoek, op een bos stro, lag een man te slapen.

Hij sliep zelfs zeer gezond; want hij snurkte geweldig.

— Mijnheer de stalknecht! fluisterde Raffles. Nu, Sundringham had wel een ander mogen uitzoeken, om zijn buit te bewaken! De man ziet er uit als een reus uit het sprookje van Klein Duimpje, maar zijn gelaat weerspiegelt niets dan de meest volkomen domheid!

Raffles keek even om zich heen, en toen bleven zijn blikken gevestigd op het fraaie paard, dat stil in zijn box stond.

Het dier sliep blijkbaar.

Het was een gevlakt paard, zeer fraai gebouwd,

— Die man is te lastig! fluisterde Raffles weer. Ik heb een klein, aardig plan bedacht, bij de uitvoering waarvan hij ons zou kunnen hinderen. Heb je het middeltje bij je?

— Het zit in mijn zak!

— Behandel onze man dan maar eens; een flinke dosis; hij kan er tegen!

Brand haalde uit zijn zak een klein etui, dat bij opening een soort spuitje van hard gummi bleek te bevatten, voorzien van een rubber bal, zoals de kappers wel gebruiken, om het gelaat van hun klanten na het scheren af te spuiten.

De jonge man sloop op de tenen naar de slapende stalknecht, hield het spuitje met afgewend gelaat dicht boven 's mans gezicht en kneep in de bal.

Een fijne regen van lichtblauwe vloeistof daalde op het hoofd van de luid snurkende man neer.

Binnen enkele tellen hield het snurken op, en spoedig lag de man stil en onbewegelijk als een blok hout.

Raffles trad op het paard toe en sprak het zachtjes aan, met vloeiende woorden.

Het dier werd met een ruk wakker en trok even aan de halster.

Maar dadelijk werd het rustig, toen het de stem van Raffles hoorde, en het wreef de schone kop aanhalig tegen de schouder van zijn bezoeker.

— Nu, dat zou Mayflower zeker niet doen, zei hij zacht. Dat paard kent mij in het geheel niet, maar Morning Star wel degelijk! Wij zullen wel eens zien!

Hij knoopte zijn boezeroen los en haalde er een plat doosje uit, dat enige zakjes bevatte, gevuld met een kleurloos poeder.

In de hoek van de stal stond een met drinkwater gevulde emmer.

Raffles schudde de inhoud van de zakjes in de emmer leeg en begon het mengsel zorgvuldig om te roeren, ter-

wijl Brand de wacht hield bij de deur.

Vervolgens greep Raffles een boender, welke hij naast de stalknecht had zien liggen, doopte die in de emmer en begon het paard duchtig af te wrijven.

Het dier liet Raffles rustig begaan, het was alsof het begreep, wat er gaande was...

En langzaam verdwenen de grote, roestbruine vlekken en de witte onderkleur!

Nu hield Raffles op en zei, terwijl hij Charles Brand de boender in de handen drukte:

— Ga hier mee door, Charles. Ik moet even weg, ik ga de decorstukken voor het volgend bedrijf opzetten! Als je het dier geheel behandeld hebt, leg dan een laag stro van de stal naar de straatweg, of nog beter, omwikkel de hoeven van Morning Star met een dikke bundel stro. Ik ben dadelijk terug.

En vóór Brand nog iets kon vragen, was Raffles verdwenen.

Hij herinnerde zich, op tien minuten van de hoeve, een aantal woonwagens te hebben zien staan, blijkbaar toebehoorend aan een gezelschap zigeuners, die daar, in verband met de kermis, gekampeerd waren.

Daarheen richtte hij zijn schreden.

Spoedig had hij de eerste wagens bereikt.

Alles was hier in diepe rust, maar de zigeuners hadden blijkbaar een lichte slaap, want toen Raffles op de rand van de wagen klopte, ging er een raam open en verscheen er een hoofd met zwarte, verwarde haren en schitterende donkere ogen, toebehoorend aan een man van omstreeks 35 jaar.

— Wat wilt gij? vroeg de zigeuner op grimmige toon.

— Ik wil u wat van... dit laten verdienen! was het antwoord.

En tegelijkertijd rammeide Raffles

met een hand vol geldstukken in zijn zak.

Het geluid had een toverachtige uitwerking op de zigeuner.

In een wip was hij buiten de wagen en stond nu voor Raffles, terwijl hij zijn blinkend witte tanden in een grijns liet zien.

— Laat eens horen! was alles wat hij zei.

— Uw paarden zijn hier zeker ook? begon Raffles.

— Ja, zij staan daarginds achter die heg vastgebonden.

— Zoudt gij mij er een willen verkopen?

De zigeuner keek Raffles verwonderd en wantrouwig aan.

— Wat? Gij zoudt een paard van een arme zigeuner willen kopen? Om te slachten zeker.

— Neen, om er een grap mede uit te halen! Ik moet uw magerste, lelijkste, oudste en gebrekkigste paard hebben! Het doet er niet toe of het galstenen, aderspatten, koehakken of een plat kruis heeft. Het hindert niet, of het aan één oog blind is, zonder staart, windrig, of droesig. Integendeel, had ik bijna gezegd! Hebt gij zulk een paard voor mij? Ik wil er graag goed voor betalen!

De man keek Raffles nog steeds argwanend aan, maar toen hij zag, dat de vreemdeling in volle ernst sprak, barstte hij in een schaterlach uit, dat aanstonds de helft van de kolonie wakker maakte en zei toen:

— Gij treft het! Wij wilden juist morgen « Anita », de oude merrie, aan de vilder verkopen. Zij kan niet meer trekken en bijna niet meer lopen!

— Prachtig! Wat zoudt gij de vilder gevraagd hebben?

— Twee pond!

De zigeuner uitte een kreet van blijdschap en danste als een bezetene in het rond.

Toen snelde hij weg, en keerde even later terug met een wrak, tot op de ribben vermagerd paard, een wandelend skelet.

Raffles bekeek het even, knikte goedkeurend en vroeg toen:

— U hebt zeker wel een pot verf voor mij?

— Natuurlijk! Zigeuners hebben altijd verf bij de hand! Die krijgt gij toe!

Raffles betaalde de overeengekomen som en keerde met het paard aan een eind uitgerafeld touw en een blik verf met een kwast in de vrije hand, naar de stal van Lord Sundringham terug...

... ..

De volgende ochtend meende de beide heren Sundringham bijna te barsten van

woede, toen zij de stal binnentraden, en daar, naast de in diepe slaap gedompelde stalknecht, een wanstaltige oude knol aantroffen, keurig netjes beschilderd als een dambord, met grote, witte en groene vierkante vlakken...

Aan de ruif was een groot stuk papier vastgemaakt, hetwelk de volgende zinnen bevatte:

Aan de Earl van Watford en zijn zoon Lord Sundringham,

Wellicht doet zich nogmaals de gelegenheid voor, dat gij andermans paard beschilderd. In dat geval geven wij nevenstaand model in overweging.

Gij moogt van geluk spreken, dat wij het hierbij laten, en u beiden niet gerechtelijk vervolgen! Wij sparen u slechts, omdat wij u voorlopig genoeg gestraft achten, uw Mayflower heeft geen schijn van kans!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Gevaren van de Wereldstad

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumour om de Derby.

